

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:
Gorizia, Riva Piazzutta, 18 - tel. 3177

PODUREDNIŠTVO:
Trieste, Vicolo d. Rose, 7 - tel. 37603

Polletna naročnina L 1.000

Letna naročnina L 2.000

Letna inozemstvo L 3.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Vzroki verske krize

Vsako leto se Cerkev 25. januarja spominja dogodka, ki je bil za razvoj mladega krščanstva odločilnega pomena. Na potu v Damask je gorečnejši Savel doživel svoje srečanje z Gospodom. Božja milost ga je vrgla k tlom, luč od zgoraj ga je najprej oslepila in oropala stvarne luči, nato pa s tako močjo prodrla v njegovo notranjost, da je Savel hipoma domel, v čem je resnica. Odrpale so se mu telesne in dušne oči. Spregledal je in se oklenil z vsem žarom svojega kipečega srca Kristusovega nauka. Zanj ni bilo več dvomov. »Vem, komu sem zaupal,« je kasneje v enem svojih pism izrazil svojo gotovost o tem, ker je veroval in drugim oznanjal.

MODERNI ČLOVEK BREZ SMISLA ZA DUHOVNOST

Minila so stoletja. Človek zapadnega kroga se je odel v plašč svoje civilizacije. Silno ponosen je postal nanjo, tako zelo, da se danes s pisateljem Dostojevskim sprašuje: »Ali morem kot evropski človek, kot civilizirani človek 20. stoletja sploh še verovati?«

Res, pravi Karl Adam, eden najbolj poznanih teologov prve polovice našega stoletja, civilizirani evropski človek danes ni več človek krščanskih stoletij, ki je z otroško vero sprejemal Jezusovo oznanilo. Z Lutrom se je pričela doba, ko je človek odtegnil svoje oči od tega, kar je zgoraj, in jih uprl proti tlom in okrog sebe.

Tisto, kar priteguje sodobnega človeka nase in zaposluje njegovega duha, ni več svet nadnaravnega življenja, temveč svet pojav, svet čutnega spoznanja in dojemanja. Samo tega še vidi, ga opazuje, občuduje in o njem razmišlja. Postal je posnemavec nevernega Tomaža, ki je svojim tovarišem v apostolskem zboru kar naravnost povedal: »Ako ne vidim na njegovih rokah znamenja žeblice in ne vtaknem svojega prsta v rane od žeblice in ne položim svoje roke v njegovo stran, ne bom veroval.« (Jn 20, 24-25).

Sodobni človek se smatra za modrega, stvarnega, dozorelega. Kritičen hoče biti, pa zato odklanja razmišljanje o zadnjih vzrokih vidnih pojavov na zemlji in v vesoljstvu; iskanje po zadnjem smislu življenja se mu zdi zgrešeno in brezplošno. Njegova duhovna sposobnost za spoznanje tega, na čemer temelji pojava vidnega sveta, je otopela in okrneta.

Grški modrec Platon bi dejal, da sedanjemu zapadnemu človeku manjka eno oko, oko za nevidno resničnost. In prav tako je oslabilen njegov organ za božje, za nadnaravno. Saj je to za človeka, ki se posveča le znanosti, še bolj skrito kot pa duhovni svet.

Zato ima moderni človek skrit odpor zoper vse, kar vdira v njegovo zamisel sveta kot nekaj novega, kot izraz božje vsemočnosti in božje pričujočnosti. Če so bili čudeži za človeka iz srednjega veka naraven izraz božjega delovanja in viden dokaz božje oblasti nad skrivnostnimi silami v materiji, so pa za moderno mišljenje pravo pohujšanje. Moderni človek hoče vse vidni svet izraziti v formulah, številkah, zakonih. V takem vzdušju pa ni mesta za nadnaravne sile. Zato je moderno mišljenje po vsej svoji zgradbi do nadčutnega, zlasti do nadnaravnega sveta, to je do sveta vere brezbrizno, še več, odklonilno, da, celo sovražno.

ZAKAJ SO MNOGI ZAVRGLI BOGA

In v tem je silna nevarnost za vero zapadnega človeka: da se omejuje le na vidni svet, le na naravo, le na čutno — blžnjestveno stvarnost, zavestno pa odklanja misel na Boga.

Namesto da bi v stvarnost gledali božjo roko, so ljudje to stvarstvo čisto laizirali, to se pravi, dočelo nič več vedeti, da tudi narava dolguje svoj obstoj Stvarniku. Zanje je narava postala bog; narava, ki je nastala sama od sebe, ki nima nobene zveze z nadnaravo in sama sebi popolnoma zadostuje.

Niso ljudje Boga zavrgli samo zaradi svoje pokvarjene volje. Odpad od Boga

se je pričel tedaj, ko si je človek skvaril svoje mišljenje. Oči zapadnega človeka so se že dolgo časa usmerjale le na materijo in njene pojave. S tem pa so polagoma te oči postale nezmožne, da bi videle to, kar je nadzemjskega in nebeškega.

Če je torej moderni človek zavrgel Boga, se to ni zgodilo v prvi vrsti zato, ker ima slabotno in skrivljeno voljo, tudi ne zato, ker je nadnaravni svet skrivnosten in težko doumljiv, tudi ne zato, ker je Kristusovo oznanilo združeno z odpovedmi; zavrgel ga je, ker je postal slep za duhovni svet, ker so mu duhovne oči okrnele kot krtu, ki vse življenje riže po zemlji in si nikdar ne najde prilike, da bi spoznal, kakšno je sinje nebo.

SPREMENITI JE TREBA MISLENJE

Kaj sledi iz vsega tega? Da je za zapadnega človeka 20. stoletja vprašanje o Bogu ne-le vprašanje njegovega razuma, temveč vprašanje njegove celotne miselnosti. Kdor hoče verovati, mora zavzeti do nadzemjskega in nadnaravnega sveta ne stališče brezbriznosti ali celo odklonitve, temveč stališče gotovosti, da ta svet obstaja, živi in da je celo bolj resničen kot tvari svet, kajti vse, kar je stvarno, je minljivo, vse pa kar je duhovno, je brez konca, ker ima svojo podlago v Bogu.

Potrebnost je, da spet postanemo majhni pred Bogom, da se tudi mi znajdemo na tleh pred njim in ga ponižno s svetlim Pavlom vprašamo: »Gospod, kaj mi je storiti?«

Vrniti se moramo spet sami vase, ne občudovati to, kar je izven nas, temveč prisluhniti božjemu glasu v nas in razviti v sebi duha otroštva, saj nikdar v zgodovini zapadnega človeka, polnega napuha zaradi tehničnih iznajdb, ni bila bolj potrebna kot danes Jezusova beseda, ki pravi: »Ako se ne spremenite in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo.« (Mt 18, 3).

— ej —

Po obisku Erharda v Londonu

Najbolj delaven zahodni državnik v začetku leta je brez dvoma nemški kancler Ludwig Erhard. Čeprav je prejel vladno krmilo v svoje roke pred pičlimi tremi meseci, je odločno preokrenil zunanjo politiko nemške Zvezne republike. Potem ko je utrdil svoj položaj z obiskom pri ameriškem predsedniku Johnsonu, se je podal v London, kjer si je pripravil pot na morebitne skupne ameriško-nemško-angleške nastope. Angležem je ponovno obljubil, da bo na vse načine podprl njihovo vključitev v celinsko Evropo tako na gospodarskem kot na političnem področju. Prav tako jih je pridobil za okrepitev Atlantskega zavezništva.

Z velikim optimizmom se sedaj pripravlja na srečanje z italijanskimi državniki konec januarja. V zvezi s potovanjem v Rim se mnogo govori o novih evropeističnih pobudah, ki jih misli Erhard v kratkem podvzeti, da bi se premagal sedanjí zastoj. Bajé se s temi pobudami strinja tudi francoski predsednik De Gaulle.

Obnovevtev razorožitvenih pogajanj

V torek 21. t. m. so se v Zenevi po večmesečnem odmoru ponovno sestali delegati 17 držav (Francija ne sodeluje), da nadaljujejo pogajanja o razorožitvi. Ameriški delegaciji načeljuje William Foster, sovjetski pa Čarapkin.

Diplomate čaka v Zenevi težko delo: zediniti Vzhod in Zahod v vprašanju razorožitve. Kar so doslej dosegli (sporazum o teleprinterjski povezavi med Kremljem in Belo hišo ter sporazum o dolni prepovedi jedrskih poskusov) je le majhen del splošnega razorožitvenega problema, ki še močno razdvaja glavni svetovni vesilesi.

Francija in komunistična Kitajska

Po več znakih sodeč je francoska vlada na tem, da naveže diplomatske odnose z Ljudsko republiko Kitajsko. Novice o tem niso uradni francoski krogi še potrdili, a tudi zanikali je niso. Politični opazovalci menijo, da je priznanje komunistične Kitajske od strani Francije samo še vprašanje časa, in sicer kratkega časa. Načelno je verjetno zadeva že urejena in predsednik De Gaulle čaka samo ugodnega trenutka, da jo uradno naznani. Ne izključujejo možnosti, da zna to naznaniti v napovedani tiskovni konferenci 31. t. m.

Do te politične odločitve je francoska vlada prišla po skrbnih pripravah. V zadnjih mesecih je obiskalo Peking več francoskih vplivnih političnih in gospodarskih strokovnjakov. Med temi je posebno poslanstvo imel bivši ministrski predsednik Edgar Faure, ki se je med svojim obiskom na Kitajskem sestal s kitajskima voditeljema Maotsetungom in Čuenlajem. Z njima je po nalogu generala De Gaulle izrecno obravnaval vprašanje vzpostavitve normalnih diplomatskih odnosov. Vsebinsko teh svojih razgovorov je v preteklem tednu objavil v posebnem intervjuju za list »Figaro«, katerega je prinesel tudi italijanski dnevnik »Corriere della Sera« iz Milana. Bivši francoski ministrski predsednik se odkrito zavzema za priznanje Pekinga in pravi, da je to tudi povedal predsedniku De Gaulle.

O tem, da Francija razmišlja o možnosti priznanja komunistične Kitajske, se je že dalj časa govorilo in pisalo. Toda nihče ni predvideval, da je zadeva že toliko napredovala, da bi postala aktualna. Zato se mnogi sprašujejo, kaj je nagnilo francoskega predsednika, da si je za ta korak izbral tako neprimeren čas, kot je sedanjí, ko ne ZDA in niti Sovjetska zveza ne moreta prijazno sprejeti odločitve francoske vlade, čeprav vsaka iz svojih razlogov. Potemtakem je očitvidno, da hoče De Gaulle pokazati, da Francija ne more za nobeno ceno ostati osamljena, kot je dejansko ostala po sklenitvi moskovskega sporazuma o prekinitvi jedrskih poskusov.

Pri tem se pametni ljudje sprašujejo, kakšno moralno hrbtenico ima Togliatti, ko brez vsakih najmanjših pomislekov danes prizna, da je bil sklep Kominforma proti Jugoslaviji krivičen, medtem ko je v letih 1948-1956 po »L'Unita« zavzeto proglasal Titovo klicko za izdajavce internacionalizma. Kdaj je lagal? Najbrž oba krat...

Pred dnevi je odpotovala iz Pariza v Peking skupina šestih francoskih parlamentarcev na povabilo pekinške vlade ter »z dovoljenjem zunanjega ministrstva, ki je vsestransko omogočilo potovanje.« Tako je namreč dobesedno izjavil vodja delegacije.

Proces proti morivcem v Auschwitzu

V Frankfurtu se že drugi teden nadaljuje proces proti 22 nacističnim vojnim zločincem, obtoženim umora štirih milijonov oseb v taborišču Auschwitz. Kakor so bili prej kruti in podli, tako so sedaj strahopetni in zanikajo vsako krivdo z nedolžnim odgovorom »Ne vem, se ne spominjam.« Vso krivdo groznih mučenj in pokola milijonov ljudi pa zvrčajo na že mrtve nacistične prvake, saj teh ne more človeška oblast več soditi.

Pretekli teden so zaslišali bivšega gestapovca, 60-letnega Bruna Schlegela. Po izpovedi jetnikov je bil Schlegel izredno krut. Bil je v taborišču ves čas obstoja in je odšel iz njega malo pred prihodom sovjetskih čet. Kmalu po njegovem prihodu so začele delovati plinske celice, v katerih je umiralo dnevno do šest tisoč oseb. Schlegel se ničesar ne spominja, tudi ne zloglasne barake št. 11, kjer so mogli ujetniki le stati in kateri je on sam peveljeval, kakor tudi ne črnega zidu, kjer so ujetnike streljali.

Arabci so zborovali

V Kairu se je zaključila konferenca trinajstih arabskih držav, za sklicanje katere je dal pobudo egiptovski predsednik Nasser. Namen tega arabskega »vrha« je bil, sprejeti skupne protiukrepe proti izraelskemu načrtu za izkoriščanje voda reke Jordana. Toda praktično se je izkazalo, da arabske države niso zmožne tekrovati z izraelsko državo, katera namerava z vodo iz Jordana namakati Negevsko puštinjo. Zaradi tega so se morale omejiti na odobritev načelne resolucije, v kateri zatrjujejo, da so sklenile sprejeti ustrezne gospodarske, tehnične in vojaške ukrepe proti izraelskemu načrtu. Toda kakšni so ti ukrepi, resolucija ne pove. Bajé gre za arabski protinačrt, da bi preusmerili glavne pritoke Jordana, ki bi pa stal ogromno in ki ga morajo šele izdelati.

Srečanje v Kairu med voditelji vseh trinajstih arabskih držav je nudilo priliko za medsebojno spravo in navezavo pretrganih odnosov med raznimi arabskimi državami. Tako se je Nasser pomiril z jordan-

skim kraljem Huseinom ter maroškim kraljem Hasanom II. Prav tako sta Alžirija in Maroko sklenili navezati diplomatske odnose, ki sta jih prekinili zaradi obmejnih incidentov lani poleti.

Za njim je bil zaslíšan bivši SS-ovski kapetan, 57-letni Franz Hoffmann. Ta je začel pred sodniki jokati in se sklicevati na svojo nedolžnost. Tudi on je vso krivdo vrgel na že mrtve nemške poveljnike. Hoffmann si je že zaslužil dosmrtno ječo s svojimi grozovitostmi v Dachauu. V Auschwitzu je s svojimi grozovitostmi nadaljeval. Nekoč je 12 Rusov prisilil, da so stali nagi sredi snega, dokler se niso mrtvi zgrudili na zemljo. Tudi druge umore ima na vesti. Vendar si je upal še patetično vzklizniti na procesu: »Nihče še ni tega povedal, toda jaz bom povedal: Osebe, ki so sedaj na zatožni klopi, plačujejo za to, kar so napravili Höss, Eumcier in Schwartz.« — Ti so seveda že mrtvi.

Državni udar v Zanzibarju

Komaj mesec dni po razglasitvi je najmanjša afriška država Zanzibar doživela krvav državni udar, ki so ga izvedli levčarsko usmerjeni elementi. Najprej so v noči med 10. in 11. januarjem odstavili sultana Mohameda Samte-Hamadija, nato pa proglasili otok za »ljudsko republiko«. Med spopadi z vladnimi vojaki je bilo dokaj mrtvih, vendar nova vlada ni še objavila njihovega števila.

Novo zanzibarsko vlado je priznala Kitajska, Sovjetska zveza, Jugoslavija in nekatere afriške države. ZDA in Velika Britanija je ne nameravajo še priznati. Zatrjujejo namreč, da so državni udar izvedli komunistični agenti, ki so se šolali na Ku-bi in na Kitajskem.

TOGLIATTI V BEOGRADU

Glavni tajnik KPI Palmiro Togliatti, ki je na čelu številne strankine delegacije obiskal Jugoslavijo, je v Beogradu imel številne politične razgovore z voditelji Zveze jugoslovanskih komunistov.

Togliatti je bil na obisku v Jugoslaviji že v maju leta 1956 in je po nalogu Hruščeva za silo normaliziral odnose z jugoslovanskimi komunisti. Medtem so se odnosi med Jugoslavijo in drugimi komunističnimi partijami po jesenski madžarski revoluciji leta 1956 ponovno skrhali. Sedaj pa se je po vzgledu Hruščeva spet še enkrat podal v Beograd, da razčisti še morebitne ovire za uspešnejše sodelovanje med KPI in ZKJ. Se enkrat je pred jugoslovanskimi voditelji izmolil svoj konfiteor »zaradi nesrečnega položaja, ki je nastal v odnosih z jugoslovanskimi komunisti zaradi zgrešenega sklepa Inforbira leta 1948«. (Iz Togliattijeve izjave ob prihodu v Beograd).

Pri tem se pametni ljudje sprašujejo, kakšno moralno hrbtenico ima Togliatti, ko brez vsakih najmanjših pomislekov danes prizna, da je bil sklep Kominforma proti Jugoslaviji krivičen, medtem ko je v letih 1948-1956 po »L'Unita« zavzeto proglasal Titovo klicko za izdajavce internacionalizma. Kdaj je lagal? Najbrž oba krat...

Italijanska notranja politika

V italijanski notranji politiki moremo zaznamovati razne dogodke. Predvsem obisk predsednika Segnija in zunanjega ministra Saragata v Washingtonu. Namen tega obiska je bil še bolj vskladiti italijansko in ameriško politiko, zlasti še atlantski pakt. V tem oziru je obisk uspel.

Poleg tega imamo še dva notranja dogodka, ki sta razgibala politično življenje: proces zaradi banan in poročilo komisije o nesreči v zvezi z jezom Vajonta. Proces zoper razne ljudi, ki so zamešani v škandal o bananah, se nadaljuje v Rimu. Na dan prihaja resnica, da so pri prodajanju banan nekateri veliko zaslužili s sleparijo in podkupovanjem. — Iz poročila o Vajontu pa izhaja, da bi bili odgovorni možje moralí nesrečo sprevideti in vsaj omiliti njene posledice. Toda tega niso storili, najbrž iz nemarnosti. Zato je ministrstvo odstavilo prefekta iz Vidma in Belluna ter štirí višje inženirje. Sodna oblast pa nadalje preiskuje zadevo, da ugotovi, ali je kdo kazensko kriv pri tej nesreči.

Parlament je začel zasediti na ponedeljek oziroma v torek. Senat ima na dnevnem redu odobritev določb o volitvah za avtonomno deželo Furlanija-Juljska Benečija. Poslanska zbornica je to že storila. Po odobritvi senata bomo že vedeli, kdaj bodo volitve.

Nova tobačna tovarna

V Industrijski coni v Zavljah se že od leta 1956 gradi velika tobačna tovarna. Sedaj so pa prispeli stroji. Po sodbi strokovnjakov bo nova industrija zaposlila 30 specializiranih in 49 kvalificiranih delovnih moči, nato pa še 60 delavcev in kar 220 ženskih delovnih moči. Upamo, da državni Monopol alj bolje rečeno država, ne bo pozabila pri zaposlitvi na domačo delovno silo, predvsem med našimi krivično razlaščenimi malimi posestniki in prebivavstvom bližnjih vasi, ki danes tako rekoč težijo na Industrijsko cono in upravičeno pričakujejo tudi zase pošteno in z vestnim delom zasluženi košček kruha.

Mesec za katoliški tisk

Dva opornika za naše življenje

Kristusova Cerkev ni kakor postarano drevo, kjer odмира veja za vejo in se sok iz korenin vedno v manjši količini pretaka v deblo in liste; Kristusova Cerkev je polna življenja, saj v njej živi Kristus, njen ustanovitelj. Zato je kljub dva tisočletnemu obstoju stalno sodobna, večno mlada, vedno napredna.

Ne more se pa tega reči o mnogih njenih članih. Tako se zdi, kot da so postali rahitični v svojem verskem življenju. Kot slabokrvni otroci so, vedno na tem, da bodo zaradi splošne verske oslabelosti svojo vero zavrgli in ji obrnili hrbet.

Pa so tega stanja sami krivi. Zgubili so zvezo s Cerkvijo, otopeli so za njen glas, ki naj bi prihajal do njih potom duhovnika — božjega glasnika in potom dobrega tiska, ki je okrepjena duhovnikova beseda in podaljšana duhovnikova roka.

Da, duhovnik in katoliški časopis zasledujeta iste vzvišene cilje. Zato sta nam oba nujno potrebna, obeh se moramo z zaupanjem oklepiti in ju v njunih prizadevanjih podpirati.

Duhovnik oznanja resnico, pravico, ljubezen do bližnjega, zvestobo dolžnosti, skuša uresničiti načelo sv. Avguščina, ki je dejal: »Naš temeljni zakon je resnica, naše vodilo ljubezen, naš cilj doživljanje Boga v večnosti brez konca!«

Tudi katoliški tisk ima iste ideale: oznanja resnico, čeprav je včasih boleča; brani pravico, zlasti, ko gre za slabotne, revne in prezirane; vzpodbuja k dejavni medsebojni ljubezni, ki se kaže ne v lepih besedah, temveč v dobrih delih; hoče biti zvočnik nadnaravnega sveta, glasnik papeževih vzpodbud, opominov in nauk; podpora za vse plemenite napore, ki jih kristjani doprinašajo za rast božjega kraljstva na zemlji.

Zaj pa jih je tudi med nami Slovenci mnogo, premnogo, ki zvedo o svoji Cerkvi le iz listov, za katere je Cerkev samo ena izmed številnih združenj, ki so na svetu; prebirajo liste in revije, ki o Cerkvi poročajo le tedaj, če se jim zdi, da gre za senzacionalno vest, ki v Cerkvi iščejo le človeški element; ki skušajo dati ravnanju Cerkve vedno tako razlago, da je Cerkev v škodo.

Ali se bomo potem čudili, da tudi za mnoge naše vernike veljajo besede svetega Pavla: »Med vami jih je mnogo, ki so trudni in slabotni, in mnogo jih je, ki spe!« Saj drugače biti ne more!

Kaj torej? Če res se kaj damo na svoje krščansko ime, na svoj božji izvor in svoj večni cilj, tedaj se oklenimo tistih, ki nas edini lahko varno prepeljejo preko nevarnosti za zveličanje: poslušajmo katoliške duhovnike in prebirajmo katoliški tisk!

Jugoslovanski škofje na koncilu

Drugače zasedanja II. vatikanskega koncila se je udeležilo 22 škofov iz Jugoslavije. Doma so ostali le priletni in bolehniki prelatje, tako beograjski nadškof dr. Uječić, škof z otoka Hvar msgr. Pušić, škof dr. Srebrnič s Krka, škof Butorac iz Dubrovnika ter 90-letni pomožni škof dr. Sallis Seevis iz Zagreba.

Argentinski kardinal v pravoslavnih cerkvah

Ob priliki pravoslavnega božiča je argentinski kardinal Caggiano obiskal v Buenos Airesu dve pravoslavni cerkvi, najprej rusko in nato grško. V obeh cerkvah so ga zelo slovesno sprejeli. V ruski so mu na vratih cerkve dali kruh in sol. V obeh cerkvah je kardinal molil skupaj s pravoslavnimi duhovniki za mir na svetu. Kardinal je rekel, da srečanje med papežem in carigradskim patriarhom potrjuje, da bo sedaj res možna združitev med krščanskimi brati.

Jaslice po tovarnah

Pred božičem so se v Italiji delavske katoliške organizacije potrudile, da so na raznih krajih v delavnicah in po družinah postavili jaslice. V Rimu je za to poskrbelo Onarmio, ki skrbi za dušno pastirstvo med delavci. V Rimu so delavci postavili na delovnih krajih dvesto jaslic. Dva tisoč delavskih družin se je pa udeležilo natečaja za najlepše jaslice.

Kardinal Leger v Afriki

Kanadski kardinal Leger je zadnji božič preživel v Afriki. Za Afriko je čutil vedno veliko privlačnost. Ko je iz misijonskega poročila zvedel, da v afriškem središču za gobave v Ngaziju umirajo bolniki od lakote, je začel veliko akcijo v svoji škofiji. Naprosil je svoje vernike, naj se enkrat na teden odpovedo kosilu ali večerji, da bi s temi prihranki pomagali gobavcem. Odziv je bil izredno velik. Z darovi sedaj vzdržujejo tri središča za gobave.

Po končanem koncilskem zasedanju je z letalom odletel v Nairobi in od tam je z avtom obiskoval naselja gobavcev. Na božični dan je posvetil katedralo v Bururi. Dne 29. decembra je bil v Leopoldvillu in 7. januarja se je vrnil v Rim.

Praznik sv. Družine v Italiji

Po vsej Italiji so letos obhajali praznik družine. Za to priložnost je poslal papež Pavel VI. predsedniku Zveze družin poslanico, v kateri poudarja krščanske vrednote v družinski skupnosti. »Radi bi — je dejal — da bi vsaka družina občutila sveto ganjenost, ki smo jo doživeli tekom romanja v Sveto deželo, kjer se je Kristus rodil, živel, umrl, vstal od mrtvih in odšel v nebo. Današnji dan bi radi, da bi našel odmev v želji, ki smo jo izrekli v Nazaretu: Naj nas pouči Nazaret, kaj je družina, kakšna je njena skupnost ljudem.

bezni, kakšna njena preprosta in vzvišena lepota, kakšen njen sveti in nerazdružljiv značaj.«

Evharistični post za duhovnike

»Osservatore Romano« je objavil odlok kongregacija sv. Oficija, v katerem je povedano, da velja tudi za duhovnike evharistični post kot za vernike in ga je treba držati od trenutka sv. obhajila pri maši nazaj in ne od pričetka svete maše same, kot je veljalo do sedaj.

Tisoč pezet vsak večer

V Španiji imajo posebne radijske oddaje, v katerih sporočajo poslušavcem potrebe ubogih. Nekega večera v novembru je prišel na radijsko postajo odličen gospod in izročil ovojnico s tisoč pesetami. »Polovico daruje moja žena, da bi lahko postregli kakim ubogi ženi, in polovico darujem jaz za pomoč kakemu ubogemu možu.« je dejal. Obljubil je, da bo še prišel. Od tedaj je prinašal vsak večer po tisoč pezet, oziroma je vedno pripeljal s seboj kakega prijatelja, ki ga je pregovoril za ta dar. Do božiča se je teh darov nabralo toliko, da so lahko pripravili veliko kosilo za reveže v mestu.

RAZNE NOVICE

PCI nazaduje...

Vse dosedanje volitve v Italiji so pokazale, da se število volivcev za komuniste počasi, a stalno veča. Mnogi volijo za komuniste, ker hočejo tako na najbolj viden način pokazati svoje nezadovoljstvo do vlade ali do sedanjega socialnega položaja. To se kaže zlasti v krajih, kjer se število priseljencev v iskanju boljših socialnih in delovnih razmer veča.

Od druge strani pa število vpisanih v komunistično stranko stalno pada. V letu 1954 je bilo v PCI vpisanih 2.145.317 članov, lani pa 1.614.886. Število vpisanih je padlo za 25 odstotkov. V istem času se je število članov mladinske komunistične organizacije zmanjšalo kar za 60 odstotkov.

Komunistična stranka se vedno proglašala za delavsko stranko. Leto 1954 je bilo v PCI 23,5 odstotka delavcev, ob koncu leta 1963 pa le 12,3%. Med člani se je povečalo število upokojencev. Vse to kaže, da komunistična stranka nima več tiste gonilne sile, ki jo je imela pred leti: stranka se stara. — Zanimivo bi bilo vedeti, kako je s članstvom tu pri nas.

400 milijonov za prehode za pešce

Vladne oblasti so odredile preiskavo glede visokih izdatkov za črtane prehode pešcev po Italiji. Lansko leto je država za to »malanje« izdala 200 milijonov lir. Letos so se ti izdatki podvojili.

Slovensko romanje v Lurd

TRAJALO BO SEDEM DNI

Tržaški duhovniki oznanjamo vsem bralcem »Kat. glasa« veliko skupno romanje v Lurd. Trajalo bo sedem dni. Na pot gremo neko nedeljo opoldne v juliju in se vrnemo v soboto ponoči.

Po šestih letih se tako zopet premnogi zamejski Slovenci vračamo v Lurd, v to najlepše in največje Marijino mesto na vsem svetu. Čudovita je privlačnost Lurda in se z besedami težko razloži. Kdor gre prvič v Lurd, se hoče na vsak način še vsaj enkrat vrniti in naj ga stane, kar hoče. Lurd je pač po posebni božji dobroti izredno romarsko Marijino središče, kjer človek doživi nadnaravno bližino, kakor menda nikjer. Zato vsak želi nazaj, če le more. Poleg tega pa je vse okrog lurskih bazilik tako urejeno in organizirano, da je zadovoljen vsak romar in vsak turist.

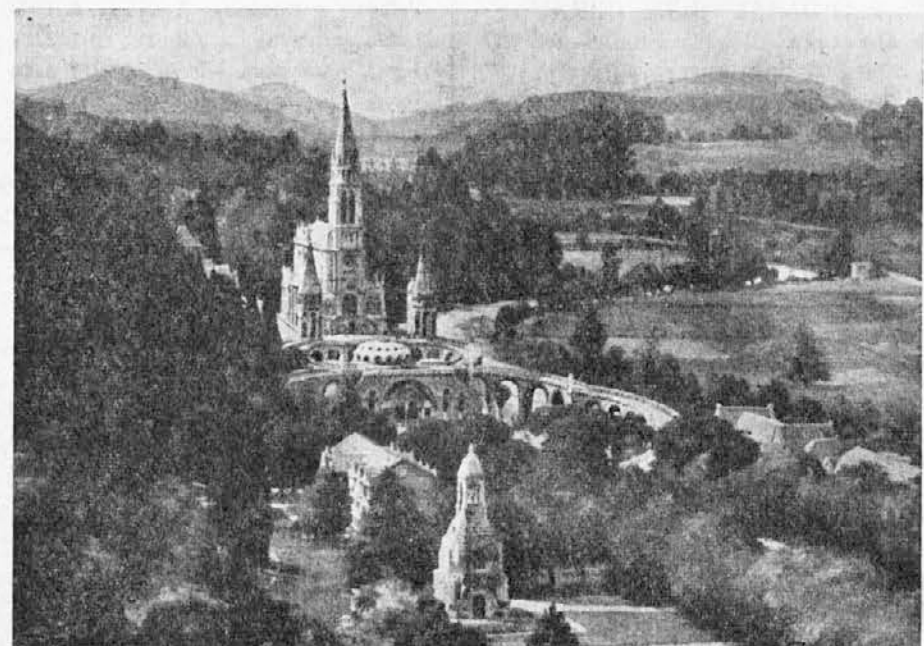
Premnogi, ki berete to vabilo, dobro veste, da nismo letošnje romarske točke izbrali duhovniki, ampak vi, številni stalni romarji, zlasti tisti, ki ste že bili enkrat ali dvakrat v Lurdu. Leta 1958 smo imeli zamejski Slovenci prvo veliko romanje v Lurd. Takrat nas je bilo vseh okrog 950. Vmes so bile v Lurdu manjše slovenske skupine. Sedaj gremo spet na to dolgo in lepo božjo pot, in sicer ne samo Primorci, ampak skupno vsi rojaki od Trsta do Celovca. Ni še dolgo, kar se je nekoč v razgovoru spomnil, kako lepo so prepevali koroški, goriški in tržaški pevci v baziliki rožnega venca ob našem velikem romanju pred šestimi leti. Nekatere romarice pa se kar naprej spominjajo, kako so slavile svoj god sv. Ane ob francoski torti v Carcassone in zato vlak zamudile. Meni, ki pišem te vrstice, pa iz spomina ne gre, kako pristržno se je poslavljalo naše slovensko ljudstvo od lurske votline in od sedaj že pokojnega škofa Rožmana.

Dragi rojaki! Če vam zdravje, čas in žep dopušča, odločite se, prijavite se in v juliju vsi v veliko in dolgo procesijo slovenskih romarjev pred lursko votlino! Za vse, ki smo bili v Lurdu, je odločitev lahka. Dobro besedo potrebujejo tisti, ki gredo prvič in so nekako v dvomu, če se izplača ali ne. Vi, ki ste bili na kraju milosti v Lurdu, govorite, razlagajte, vlivajte dokončnega poguma mnogim, ki bodo šli prvič z nami! Vsak stari romar naj pridobi enega novega lurskega romarja!

Romanje vodimo tržaški duhovniki, v glavnem isti kakor pred šestimi leti. V tehničnih stvareh nam pomagajo Pavlini iz Milana, ki jih tudi mnogi poznate in se jih hvaležno spominjate. Romanje bo trajalo skupno sedem dni, toda čas določi ravnateljstvo francoskih in italijanskih železnic. Upamo, da pride odgovor kmalu in prav tako razne cene za razne poti in usluge. Za konec tega vabila imamo namreč to novico:

Kdor bo hotel, se bo lahko odpeljal iz Lurda v Lisbono in Fatimo z letalom.

Kdor bo hotel, se bo peljal iz Lurda na največje špansko Marijino božjo pot v

Montserrat in Barcelono s pulmanom. — Kdor bo hotel, se bo vozil v Lurd in nazaj v spalnem vagonu (cuccette). Vsi pa, ki ostanemo vse tri dni v Lurdu, bomo napravili tretji popoldan lep izlet v lursko okolico.

Vse to so razni načrti in predlogi iz vrst naših romarjev. Sedaj Pavlini v Milanu skrbijo, da se naši predlogi uresničijo. Trdno upamo, da bomo mogli že prihodnji teden objaviti vse potrebno in dokončno o našem letošnjem velikem romanju pred masabejske skale v Pirenejih. Sedaj vemo le to, da bo romanje v Lurd stalo približno deset tisoč lir več kakor pred šestimi leti (l. 1958: 28.500 lir), v Barcelono -

Montserrat bo stalo približno deset tisoč lir več kakor v Lurd, romanje z letalom v Fatimo pa bo imelo v svojem računu pet lepih noči s številko ena na čelu. Samo toliko približno vemo in toliko vam moremo povedati. Leta 1958 smo bili v Lurdu le dva cela dneva, letos bomo tam tri cele dneve. Upoštevajte to; zlasti upoštevajte povišanje cen in tako se vam stroški ne bodo zdeli previsoki. Važno je sedaj samo to: mislite, govorite, odločite se, predvsem pa štedite.

Vse stare lurske romarje, vse drage rojake, ki gredo letos prvič z nami pred lursko votlino, duhovniki-voditelji romanja lepo in iskreno pozdravljamo in vabimo.

IZ ŽIVLJENJA NAŠIH LJUDI

Slovenski misijonarji po svetu

V celoti jih je trenutno v misijonih 54. Od teh je 37 odšlo v misijone pred zadnjo svetovno vojno, 27 pa v letih po končani vihr. Iz domovine je v povojnih letih prišla le ena nova misijonska moč — še ta se je morala prikrasti —, vse druge so pa iz zamejstva. Ta mala četa slovenskih misijonarjev in misijonark je po svetu takole razkropljena:

Na Japonskem jih je šest: 1 misijonar in 5 misijonark (1+5); na otoku Formozi: 1+2 in še laični misijonar zdravnik dr. Janež; v Hong-Kongu in Makau ob kitajski obali: 2+1; v Južnem Vietnamu je misijonar Majcen; v Burmi en misijonski brat; v Siamu sta dve misijonarki; v Indoneziji (otok Java) ena; v Indiji in v Pakistanu jih je skupno 17: šest duhovnikov, šest misijonskih bratov in pet misijonark; v Afriki jih je petnajst: 4 duhovniki, 4 bratje in 7 misijonark. Poleg teh sta še po en misijonar in misijonarka na otoku Madagaskarju, dve sestri iz Kongregacije slov. šolskih sester pa delujeta v Paragvaju med Indijanci.

Po pripadnosti je 11 jezuitov, 8 salezijancev, 3 so misijonarji presv. Srca, 3 lazariisti, 2 iz drugih družb, 1 je pa laik — skupaj 28 moških, ki delajo v Gospodovem vinogradu. Redovnic je 26: 5 je uršulink, 4 usmiljenke, 4 oblatinje, 3 pomočnice vernih duš, 2 frančiškanski Marijini misijonarki, 2 slov. šolski sestri in šest drugih redovnih družb.

Delokrog naših misijonarjev in misijonark je kaj različen. Od duhovnikov vodijo eni misijonarske postaje, drugi poučujejo po šolah, tretji so vzgojitelji v zavodih za duhovniški naraščaj, četrti pionirji pri ustanavljanju novih misijonskih središč.

Misijonski bratje vodijo strokovne šole, gospodarstvo v zavodih in na misijonskih postajah, poučujejo, obdelujejo zemljo, zidajo cerkve in gradijo misijonska poslopja. In misijonarke? Nekatere so ravnateljice deklinskih zavodov z več kot dva tisoč gojenkami, druge so po misijonskih šolah, po bolnišnicah in dispanzerjih. Spet druge skrbje za cerkveno perilo, obiskujejo bolnike po domovih in reveže po vaseh, delijo hrano in obleko potrebnim. Nekatere gospodinje in delajo na polju. A za vse velja: ljubezen Kristusova jih priganja.

Relikvija sv. Cirila v Buenos Airesu

Slovenskemu salezijanskemu duhovniku g. Janju Merniku, ki deluje v baziliki Marije Pomočnice v Ramos Mejra (Vel. Buenos Aires), je uspelo dobiti relikvijo sv. Cirila, ki je v zvezi s tisto, ki so jo letos po več kot 150 letih našli v Recanatuju blizu Loreta. Relikvija je opremljena z listino, v kateri kardinal Micara potrjuje nje-

no zanesljivost. Na praznik sv. Treh kraljev so jo slovesno postavili na oltar brezjanske Matere božje v omenjeni baziliki, ki je tudi delo neumornega g. Mernika. Poseben pečat so dali vsej slovesnosti letošnji slovenski novomašniki v Argentini. Salezijanski novomašnik g. Anton Rant je opravil sv. daritev, asistiral pa so mu novomašniki slov. semenišča iz Adrogué (Vel. Buenos Aires) gg. Jure Rodč, Primož Langus in Lovro Tomažin.

Nov duhovniški grob

V 94. letu starosti je umrl v Tomaju na Krasu upokojeni župnik Hinko Sonc. Po posvečenju je bil najprej osebni kaplan škofa Škerka v Trstu, nato pa veroučitelj na državnih šolah istotam. Kasneje je upravljal župniji Dutovlje in Skopo. Po zadnji vojni se je kot upokojenec naselil v svojem rojstnem kraju Tomaju. Zadnja leta ga je mučila huda arterioskleroza, ki mu je tudi pretrgala s kapjo nit življenja.

Umrli je dr. Fran Sijanec

Dne 17. januarja je umrl v Mariboru dr. Fran Sijanec, ravnatelj zavoda za spomeniško varstvo. Bil je ugleden umetnostni zgodovinar, likovni kritik in član jugoslovanske sekcije mednarodne organizacije umetnostnih kritikov. Na svojem področju je mnogo storil za zaščito umetnostnih spomenikov, tudi cerkvenih, s svojimi prispevki v raznih publikacijah in časopisih.

Rimski Slovenci so proslavili praznik sv. Družine

V okviru svojega društva »Slomšek« so rimski Slovenci lepo proslavili praznik sv. Družine. Sveto mašo je daroval msgr. Bavdaž, ki je v pridigi poudaril, da moramo na ta praznik prositi za posamezne slovenske družine, za skupnost slovenskih družin in za vso družino slovenskega naroda. Ta velika slovenska družina je zgubila v zadnjem letu med drugim ljubljanskega nadškofa Vovka in apostolskega administratorja msgr. Toroša, težko pa je obolev tudi predstavnik Slovencev v Rimu jezuitski asistent pater Anton Prešeren. Po litanijah in blagoslovu z Najsvetejšim, je sledila društvena prireditev v dvorani, ki je bila polno zasedena. Ob prižganem božičnem drevescu in postavljenih jaslicah so zapeli več božičnih pesmi. Slovenski deček in deklica sta deklamirala dve priložnostni božični pesmi. Zatem je spregovoril duhovni asistent društva msgr. Jezernik, kateri je poudaril pomen božičnega praznika in praznika sv. Družine, ki sta oba tudi naša slovenska praznika. Sporočil je pozdrave bolnega p. tra Prešerna, ki je vrhovni predstojnik društva, za katerega ozdravljenje so vsi navzoči zmolili zdravamarijo.

KAREL MAUSER:

Ljudje pod bičem

Pisatelj Karel Mauser je danes eden najbolj branih slovenskih pripovednikov izven matične države. Skrivnost njegove privlačnosti je v tem, da ima, ko piše, pred očmi predvsem naše preproste ljudi.

»Ti so naša srčika,« je sam zapisal v pisnu dr. Tinetu Debeljaku v Argentini, »ti ljudje nosijo levji delež pri naši knjižni delavnosti. Brez pomoči teh preprostih ljudi bomo v našem delu običali ali pa bomo morali preseliti na jezik naših novih domovin. Po moje je umetnik kakor duhovnik. Niso ljudje zaradi duhovnika in niso ljudje zaradi umetnika. Naša izseljeniška književnost bo morala gledati, da ohrani zvezo s staro našo tradicijo in umetnostjo, ker je nemogoče zahtevati od naših ljudi, da čez noč padejo iz tradicije v novo stvarnost. Zato je tudi nemogoče skoraj čez noč ustvariti dva bregova in večino ljudi pustiti na onem. V največjo milost si zato štejemo, da sem v koroških letih imel priliko pogostiti v tek večernice pri Mohorjevi družbi in tako dobil navzdev »večerničar«. Četudi ne bi nič ostalo od mojega dela, vem, da se me bo marsikak preprosti človek spomnil, ko bo od mene ostal samo še prah.«

In ta veliki prijatelj našega preprostega ljudstva prihaja za začetek novega leta pred nas s prvim delom svoje trilogije »Ljudje pod bičem«. Potem ko je izšlo že skoraj dvajset njegovih knjig (ena izmed njih »Kaplan Klemen« je izšla celo v nemškem in španskem prevodu), se je odločil, da napiše zgodbo, ki naj bi bila »spomenik mrtvim prijateljem s Turjaka za dvajseto obletnico, obenem pa apoloģija (obramba) našega protikomunističnega odpora, ki jo je najbolj čisto podal Narte Velikona, ko je l. 1945 pred ljudskim sodiščem v Ljubljani dejal: »Resnica je bila na naši strani. Kar smo napravili napak, so bile le taktične.« Hotel sem zato v svojem delu povedati, da so napake bile, in da so se pošteni ljudje tudi od druge strani po zmagi zavedli, da ima resnica bel obraz.«

Prvi del knjige »Ljudje pod bičem« je izšel kmalu po tej vojni na Koroškem v reviji »Vera in dom«. Pisatelj Mauser, ki se je leta 1918 rodil na Bledu, vstopil v bogoslovje, doživel oblogo, vda jo in pokol na Turjaku ter kočevske dogodke, pa se nato odločil, da služi Cerkvi kot dober katoliški laik v krogu družine, je l. 1945 doživel tudi zmagoslavje komunističnega prevzema oblasti v Ljubljani, pa bil še isto leto nasilno izgnan iz domovine na Koroško, od koder je emigriral v Združene države Sev. Amerike.

V ZDA je pripravil drugi del, ki ga je postavil v Dobre polje na Dolenjskem, ki je bilo eno središč protikomunističnega odpora naših ljudi v letih 1942 in 1943. Ko je napisal še tretji del, se je izkazalo, da mora prvega popolnoma predelati. Zato je napisal čisto novega in ohranil od prvotnega najbolj osnovno zgodbo.

Je to napeta ljubezenska zgodba, vržena v okvir dobe, ko je živel slovenski človek pod bičem najusodnejših silnic v svoji zgodovini: nemške in italijanske zasedbe ter komunistične revolucije, koncentracijskih taborišč in protirevolucije. Podbrezje na Gorenjskem, Ljubljana, Turjak, Gonars in Dachau so pozorišča teh ljudi v letih 1941-1945.

Veseli smo te knjige, veseli zlasti zato, da naši ljudje v teh mesecih, ko režimski tisk onstran meje proslavlja dvajsetletnice raznih dogodkov in sramoti žrtve komunističnega nasilja, slišijo tudi drugo plat zvona in dounejo, da je resnica le ena, čeprav je danes v domovini obsojena na molk.

»Ta knjiga,« je zapisal pisatelj, »je šopek poljskih rož na grobove mojih mrtvih prijateljev in zahvala dobrim ljudem, ki jih je bilo v krvavi preteklosti vendarle veliko. Silva in Zalar in stari župnik so nam trije, toda bilo jih je mnogo, mnogo več. Vidim jih pred seboj in hvaležen sem Bogu, da mi jih je dal srečati.« (Glas SKA, 30. 9. 1963)

Zelēl bi, da bi ta Mauserjeva trilogija (ostala dva dela izideta predvidoma še to leto) našla pot v vsako slovensko družino. Naj bi jo sprejeli s tako ljubeznijo, kot jo je Mauser pisal v mislih na našega slovenskega bralca in v spomin na svoje mrtve prijatelje.

Prvi del ima 440 strani. Izdal ga je Slovenska kulturna akcija v Buenos Airesu, Argentina kot svojo dvainpetdeseto publikacijo. Naroča in dobi se knjiga na upravi našega lista. Broširana stane 2000 lir, v platno vezana 2600 lir. Dobi se tudi po slovenskih knjigarnah.

—fj—

Ni bila rojena za princezino

»Ali boste že vendar nehali govoriti o tej zgodbi? Kvarite nam večer!« Te besede belgijske princezinje Paole na večer Kennedyjevega atentata so zbudile velik odmev v mednarodnem tisku. Svetovni časniki so obilno poročali o tej zadnji napaki mlade princezinje, ki je še enkrat pokazala, da nima vzgoje, primerne kraljevski osebnosti.

Paola, lepa, mlada, razvajena, ni bila rojena za princezino. Njeno mesto bi bilo bolj primerno na kaki veliki plaži, v mondenih lokalih kot pa na dvoru, ki ima določen protokol in zahteva vzgojo, ki jo mlada princezinja popolnoma pogošča. Kronicke, ki obravnavajo šandale, so že poročale o njej na vse načine: prikazale so jo na obali, oblečeno v »bikinih«, bila je sredi razgibanih prizorov v znanih lokalih, njen mož se je stpel s fotoreporterjem, ki ga je ona napadla s prav nič finimi psovskami.

Njena poroka s princem Albertom je v začetku navdušila Belgijce. Njena lepota si je osvojila srca tudi skeptikov in konservativcev. Primerjali so jo Astridi, sladki kraljici, ki še živi v spominu belgijskega naroda. Toda v zelo kratkem času je lepa Paola uničila vse te iluzije. Ob mnogih prilikah je pokazala svojo nepremišljenost, svoj nemirni značaj. In Belgijci so začeli postajati nezaupljivi. Ona nima v sebi tiste skrite elegance, ki zaznamuje resnično princezino, tisto, ki bi lahko nekoč postala kraljica. Nima v sebi ponižnosti tistih oseb, ki jih je usoda določila za nekatera vidna mesta.

Morda Paola ni izjema. Toda smolo ima, da živi v dobi, ko uživata tisk in javno mnenje popolno svobodo, tudi kar zadeva tiste, ki so bili nekoč nedotakljivi miti.

VPRAŠUJETE - ODGOVARJAMO

Ce primerjamo med seboj papeže zadnjega časa, lahko spoznamo, kako so si različni. In kolika je šele razlika med njimi in prejšnjimi papeži. Sele v zadnjem času se papeštvo v svetu res duhovno uveljavlja.

O. R.

Vaše besede, mogoče nehotе, dajejo vtis, da hočete postaviti papeža proti papežu, kot če bi bili v Cerkvi dobri in slabi, koristni in škodljivi poglavarji. Nikoli ne smemo poglavarja Cerkve presoјati izven časa, v katerem je živel. To je tudi poudaril eden izmed koncilskih očetov na vatiškanskem cerkvenem zboru, ko je dejal, da je treba vsak dogodek presoјati glede na zgodovinsko obdobje, v katerem se je vršil. Papeži so res med seboj različni glede na vzgojo, značaj. A vi niste hoteli govoriti o tej različnosti, temveč o različnosti njihovega delovanja. Zelēl bi, da bi pri tem pomislili, da prejme vsak papež ob svojem nastopu od svojega prednika posebno dediščino, ki obstoji v tvarnih dobrinah, raznih pridobitvah in dosežkih svojega papeževanja. Vsak papež si ustvari določena področja delovanja in zapusti svojemu nasledniku nove možnosti apostolskega dela. Pomislite na Benedikta XV., Pija XI., Pija XII., Janeza XXIII. in na njihovo delo, ki mogoče takoj ni bilo dovolj cenjeno, a je odprlo pot nadaljnjemu razvoju. Dediščina enega papeža nudi večjo svobodo

drugemu v popolni posvetitvi — kot nam priča zgodovina — njegovemu velikemu poslanstvu. Sedanja vsestranska odprtost Cerkve je mogoča prav zaradi prejšnje strogosti. Cerkve se je popolnoma zavarovala pred zmotami v svoji notranjosti in se lahko sedaj predstavi svetu strnjena v zvestobi veri in Kristusovemu nauku.

Prejšnji večer smo v pogovoru med prijatelji ugotovili, da zadeva Cerkve pri raznih zmotah, ki se v svetu pojavljajo, kot na primer idealizem ali marksizem, na precejšnje težave. Te zmote ogrožajo enotnost vere in katoliškega nauka, in eden izmed nas, profesor filozofije, je govoril celo o krizi v Cerkvi. Ali je prav res, da je Cerkve v krizi, da se boji izreči se glede raznih zmot?

O. R. D.

Res je imela Cerkve v dveh tisočletjih svojega obstoja mnogo težav, borila se je morala proti številnim zmotam, a nobena težava ali zmota ne more povzročiti krize v Cerkvi. Razlikovati moramo namreč med Cerkvijo in verniki, ki Cerkve sestavljajo, med tem, kar je božje, in tem, kar je človeško. Kot sta v Kristusu dve naravi, božja in človeška, tako sta tudi v Cerkvi. Le to, kar je človeško, je lahko v krizi. Le ljudje, verniki, ki se ne držijo popolnoma Kristusovega nauka o resnici in ljubezni. V vsaki zmoti pa je tudi nekaj resnice. To je resnica, ki je bila vzeta iz nauka Cerkve ter nato predelana in ponarejena. Cerkve gleda na zmote kot na odklon s prave poti in ve, da pride po blodnjah, po padcu varljivih prividov vedno tisti trenutek, ko vse te zmote zgubijo svoj obseg in ostane le jedro resnice, iz katerega so se spočele.

Ponavilja se tako svetopisemska slika, da se izgubljeni sinovi vračajo v očetovo hišo. Cerkve je preživela arianizem, protestantizem, agnosticizem in preživela bo tudi marksizem. Cerkve je ljubeča mati in zato odpušča vsem tistim, ki se k njej vračajo. Nista torej v krizi Cerkve ali njen nauk, ampak le tisti, ki se ne drže tega, kar Cerkve uči. Ne gre za krizo resnice, ampak za krizo ljudi, ki se od resnice oddaljijo ali jo odklonijo.

ne jezike odkrili, je rog našiga nad vse vrliga ino neumorniga trobentača, kojiga smo veletalentovanim spoznali in kojiga na nobenoi boljšei narodnei veselici nedostajati ne sme — jaku močno zatrobil.

Slišavši ta pretresljivi glas, je naš brdki gasilski kapomajster — ata Recelj — brž spoznal, kaj le-tu zavijanje povedati hoče, pa je samemu sebi dejal: Tukej nekej en požar mora biti — in divje urnih krač v gasilski dom podvizal ter ondi že od vseh vetrov zbrane požrtvovalne gasilce najdel ino jih s kratkim, pa vrlo genljivim nagovorom pozdravil.

Skončavši slednje priprave se je naša mala, a iskra gasilska četa na lice mesta podala, pa ondi po parih urah rudečemu petelinu vrat zavila in se potem zmagoslavno na dom našiga prvo boritelja ata Recelja podala, koji jih je z znano mu vse-slovensko gostoljubnostjo, kakor tako o njej dohtar France Prešeren genljivo poročati zna — pogostil.

Tako je naša hrabra gasilska četa poskrbel, da se je le-ta sijajni požar v najkrajšim časi ino v najlepšim redi čisto do konca nad vse koristno izpeljati zamogel.

Radio Trst A

Sporod od 26. januarja do 1. februarja

Nedelja, 26. jan.: 9.30 Slovenske zborovske skladbe. — 10.00 Prenos sv. maše iz stolnice sv. Justa. — 11.15 Oddaja za najmlajše: »Otok zakladov«. — 12.00 Slovenska nabožna pesem. — 12.15 Vera in naš čas. — 13.00 Kdo, kdaj, zakaj... Odmevi tedna v naši deželi. — 14.30 Sedem dni v svetu. — 15.30 Radijska novela: »Prigode nekega popotnika«. — 18.30 Po društvih in krožkih: (6) »Orkester Miramare«. — 20.30 Iz slovenske folklorne: »Jo primejo za roko, jo peljejo v poroko«.

Ponedeljek, 27. jan.: 12.15 Iz slovenske folklorne: »Jo primejo za roko, jo peljejo v poroko«. — 18.00 Glasovi iz narave. — 18.30 Koncert »Camerate Musicale Triestine«. — 19.15 Radijska univerza: (1) »Direktna in indirektna demokracija«. — 19.30 Z drugega mednarodnega zborovskega natečaja »Cesare Augusto Seghizzi«.

Torek, 28. jan.: 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj - 21. lekcija. — 19.15 Pisani balončki. — 21.00 Richard Wagner: »Mojstri pevci nürnberške, opera v treh dejanjih - III. dejanje«.

Sreda, 29. jan.: 12.15 Zgodovinske zanimivosti. — 13.30 Izbrali smo za vas. — 18.00 Znanstveni leksikon. — 18.30 Skladatelj v očeh njihovih sodobnikov: (2) »Wolfgang Amadeus Mozart«. — 19.00 Pevski zbori Julijske Benečije in Furlanije: **Cetrtek, 30. jan.:** 12.15 Za smeh in dobro voljo. — 18.00 Italijanščina po radiu: Osnovni tečaj - 22. lekcija. — 19.15 Sirmio obzorja: »Narodni park, Gran Paradiso«. — 21.00 »Sanje«, radijska drama.

Petek, 31. jan.: 12.15 Pomenek s poslušavkami. — 18.00 Bilo je nekoč... Venec pravljic, pripovedk, legend: (13) »Od kdaj ima zajček kratak rep«. — 18.30 Solisti Julijske Benečije in Furlanije. — 19.15 Radijska univerza: Električna: (2) »Električno stanje teles«. — 19.30 Z drugega mednarodnega zborovskega natečaja »Cesare Augusto Seghizzi«. Novi zbor »Montasio« iz Trsta in zbor »Simon Gregorčič« iz Kobariča (»Unione Ginnastica Goriziana« 7. in 8. dec. 1963). — 20.30 Gospodarstvo in delo.

Sobota, 1. febr.: 11.45 Glasbeno potovanje po Evropi. — 12.15 Po tujih krajih. — 15.30 »Peščen podstavek«, radijska igra. — 17.20 II. vatikanski koncil. Poročila in komentarji o vesoljnem cerkvenem zboru. — 18.00 Poglavlja iz zgodovine slovenske književnosti: (10) »Prispevek italijanskega servita Alasija da Sommaripa«. — 19.15 Družinski obzornik. — 20.30 Teden v Italiji. — 20.45 Moški zbor iz Jazbin.

OBVESTILA

POSOLSKI POUK. V Katoliškem domu v Gorici se je začel pošolski pouk za dečke ljudskih šol in nižjih srednjih šol. Pouk je vsak dan od 15. do 18. ure. Dečke nadzira in jim pomaga diplomirano učiteljsko osebje. Dečki se lahko prijavijo vsak dan med poukom. Sprejemajo se tudi taki, ki obiskujejo italijansko šolo, da le znajo slovenski.

UPRAVA SVETOGORSKE KRALJICE v Trstu, V. Rapiccio 3, obvešča, da so še na razpolago vse številke revije, tudi zadnja, 6. številka, ki je pred kratkim izšla. To številko dobite tudi v slovenskih knjigarnah.

Nedelja 2. februarja nedelja za katoliški tisk

Ob dvajsetletnici

(Iz zapiskov zareskega župnika)

Genljivo so peli v mlado septembrsko jutro vipavski zvonovi in njihov glas je budil v srcih strah in tesnoba, kot bi srca podzavestno čutila, da je napočila ura neizprosne božje sodbe, dan božje pravice, ko Bog v eni uri kaznuje grehe stoletij.

»Nadangel sv. Mihael! Brani nas v boju zoper moči teme!« je molil ob vstopu v cerkev kamenjski župnik Viktorin Stanič. Komaj je pokleknil, že so za njegovim hrbtom zadoneli težki vojaški škornji. »Komun her! - Sem pridi!« sta rjavela dva SS-ovca. Zmeden je vstal in zagledal še druge nemške vojake, ki so z v naprej naperjenimi puškami stopali k spovednicam in v zakristijo, kot bi iskali skrivne. Prijeli so ga in pahnili k izhodu. Pred cer-

kvijo je bilo vse živo. Z desne in z leve so Nemci vlačili moške, jih odurno brcali in suvali s kopiti pušk in brzostrelk. Zenske so obupno kričale, otroci vreščali. Oster nemški ukaz, nekaj rezkih nemških klicev, krepki sunki in hrbet — in vrsta pobranih moških je odkorakala navzdol proti Potočam.

Zadnji v vrsti odgnancev je stopal župnik. »Le zakaj so nas pobrali?« se je spraševal. »Smo talci? Nas bodo pobili?« Vse je prišlo tako strahovito hitro, da se sploh ni znašel. Pred njim so stopali moški, začuden in prepadeni. Nekje je gorela hiša, drugod je črn oblak dima ovijal domačijo, potegnil je veter in izza visoke strehe so švigali ognjeni zublji pod nebo.

Na Brjah so župnika Viktorina ločili od drugih sotupinov in ga postavili k zidu. Pred njim je stal vojak in si čistil puško. »Puško si izčisti, nato me poči!« si je mislil. Od hišnega vogala ga je opazoval deček. »Gospod župnik!« mu je zaklical. »Z vani bo kot z mojim očetom.« — »So ga ustrelili?« je grenko vprašal. »Ne! Tu ob zidu je stal kot vi, nato so ga odpeljali

s seboj. Danes se je vrnil domov.« Če bi angel spregovoril, bi mu ne vili lepše tolažbe v srce.

Viktorina je hudo zeblo, saj so ga pobrali le v talarju, brez suknje in klobuka. A že so Nemci pignali novo skupino ujetnikov, pahnili mednje prežeblega župnika in vse odvedli proti Rihemberku. Tu se mu je posrečilo obvestiti o svojem zajetu strica Josipa Strancarja, ondotelega župnika, ki mu je takoj poslal suknjo in nekaj denarja.

»Kristus križani, usmili se!« je vzkliknila mati kriškega župnika Andreja Simčiča, ko je skozi dvorišna vrata vdrlo krdelo SS-ovcev v župnišče. Dva sta planila v pisarno in pograbila župnika, drugi so se razlezli po hiši, prevrgli vse kote, preiskali tudi kurjik. »Komun mit! - Z nami!« so klicali župniku. »Zbogom, mama!« je zaklical, a pahnili so ga skozi vrata v gručo moških, ki so jih v onem hipu tirali tam mimo proti trgu.

Na trgu je bilo zbirališče nasilno pobranih moških. Vlačili so jih z vseh strani.

Tesno ob hišah so stale gruče žensk, ki so jokale. Nekaterе so držale v rokah cule ali nahrbtnike, ki so jih skušale izročiti svojem, toda nemški stražniki so jih s puškinimi kopiti in z grobimi sunki pehali proč.

Poveljnik je na kratko nekaj ukazal. Vojaki so uvrstili zajete v vrsto po štiri in že je dolga skupina novodobnih sužnjev odkorakala proti Ajdovščini. Za njimi so stezale roke matere in žene, na vse grlo so klicale njihova imena, dokler jim ni glas zamrl v glasnem joku.

»Sv. Janez Krstnik, ajdovski nebeški priprošnjik, reši nas!« je prosil kleče pred glavnim oltarjem ajdovski župnik Dušan Bratina. Zunaj je divje hrumelo in ropotalo. Zdaj je grmel mimo tank, zdaj oklopni avtomobil ali kamion, tu je počila puška in tam je odjeknilo ostro nemško povalje. Iz Lokavca, s Planine, z Ustja, s Cola in od vipavske strani so dohajale skupine jettnikov, trdnih možakov in fantov, pa tudi betežnih starčkov in mladostnikov, še skoro otrok. Neusmiljeno so nad njimi

padala kopita in brce in vso pot so jih strahovali z grožnjami in obdelovali s psovskami.

»Kaj naj storim, o Bog?« je prosil razsvetljenja župnik Bratina. »O Marija svetogorska! Kaj naj storim?« Pred tremi dnevi, ko so ob splošnem pobeegu vsi Ajdovci zapustili vas, je tudi sam odšel in odnesel svetogorsko podobo Matere božje. Vrhovec v Gradišcu so jo z veseljem sprejeli v varstvo. Postavili so jo na z belim prtom prekriti kosem, jo zasuli s cvetjem in obdali z lučkami. Lučkova hiša je bila nepretrgoma polna ljudi, ki so izmenoma prihajali častit svetogorsko Kraljico, ki je kot begunka prišla v goste v skromni kmečki dom. A zdaj so se esesovci razpršili po vaseh in naseljih. Nič jim ni sveto. Povsod jok in groza. Le kdo se jim upa upirati? Svetogorska podoba ni več varna na Gradišču, bolj varna bo tu v ajdovski cerkvi. »Ponjo moram!« je zvenelo župniku v duši. »Pa jo prenesem srečno, ko vsepovsod mrgoli nemških vajakov? Marija me bo vodila!«

(se nadaljuje)

GORIŠKE NOVICE

Goriški nadškof govori v stolnici

Letošnja svetovna molitvena osmina je v naši stolni cerkvi posebno slovesna. Vsak večer razlaga posamezne namene nadškof msgr. Pangrazio. Govori prijetno in poljudno, da ga je veselje poslušati. Žal, da je premajhno število Goričanov, ki hodijo poslušat svojega nadpastirja.

O tridentinskem koncilu v Gorici

V nedeljo je v KD bil kulturni večer posvečen 400-letnici tridentinskega koncila. Govoril je dr. Stojan Brajša. Dokaj lepo število ljudi je prišlo, da slišijo o tem do sedaj za Cerkev najvažnejšem koncilu. Predavatelj je govoril lepo in preprosto, da so ga mogli vsi razumeti, četudi je težko govoriti o takem koncilu publiko, ki ni doma v zgodovini. Njegove besede so pojasnjevale primerne skioptične slike. Z večera smo odhajali z zavestjo, da je tudi v preteklosti morala Cerkev marsikaj prestat dobrega in hudega, a da ji je vedno do časa Bog pošiljal pravih vodnikov, ki so jo rešili in prenovili.

G. predavatelju najlepša hvala za njegov trud!

Umril je duhovnik Mario Cassetti

Goriška duhovščina žaluje zaradi nenadne izgube svojega sobrata dr. Marija Cassettija, ki je bil podkancler goriške nadškofije, docent kanoničnega prava v goriškem semenišču in katehet na srednjih mestnih šolah.

Ze dalj časa je trpel za srčnimi motnjami. V petek zvečer se je kot običajno vrnil domov v semenišče, kjer je stanoval. V sobi mu je postalo slabo in, ko so pozneje prišli k njemu z nekim sporočilom, so ga našli že mrtvega.

Don Cassetti se je rodil v Vidmu leta 1915 in leta 1940 je bil posvečen v duhovnika. Bil je najprej kaplan v Fiumicellu, nato vojni kurat. Po vojni je v Rimu na lateranski univerzi promoviral v cerkvenem pravu. Deset let je nato deloval onkraj Oceana v Venezueli in na Kubu. Leta 1960 se je vrnil v Italijo in prejšnji nadškof Ambrosi ga je imenoval za svojega osebnega tajnika. To službo je opravljal do leta 1962, ko je nadškof Ambrosi odstopil. Novi nadškof Pangrazio ga je določil za delo v nadškofijskem uradu in mu poveril pouk kanoničnega prava v goriškem semenišču ter kateheta na goriških srednjih šolah.

V ponedeljek se je v semeniški kapeli, kjer je duhovnik Cassetti ležal na parah, brala zanj sv. maša. Nato so ga prepeleli v Videm, kjer so ga pokopali v družinski grobnici.

Dobremu in tihemu duhovniku daj Bog večni pokoj.

Novosti iz fare sv. Vida na Placuti

Župnija sv. Vida na Placuti je ena tistih mestnih župnij, ki ima zelo mnogo slovenskih vernikov, saj se razprostira do pevskega mostu in vključuje vse solkanske polje v kolenu, ki ga tvori Soča. Kot je znano, jo upravljajo patri frančiškani tridentinske province (iz Trenta). Pred dobrim mesecem je fara dobila novega župnika, ki je bil letos 5. januarja slovesno ustoličen. Ko »Novi list« o tem poročal, izraža željo, da bi za toliko Slovencev v fari bil lahko na razpolago tudi pater, ki bi slovensko govoril. Vidi se, da poročevavec ne živi v tej fari. Tisti Slovenci, ki redno obiskujejo slovensko službo božjo ob 10. uri, dobro vedo, da že nekaj mesecev lahko opravijo sv. spoved in se slovensko porazgovorijo s patrom Viljemom (p. Guglielmo), ki slovensko lepo tekoče govori in je takoj, ko je prišel nazaj v Gorico (pred vojno je dalj časa deloval na Sv. gori), tudi naročil »Katoliški glas«.

Odstopil je goriški župan Poterzio

Na seji občinskega odbora, ki je bil v Gorici dne 16. januarja, je goriški župan dr. Poterzio podal ostavko na svoj položaj. Vzroki odstopa so osebni razlogi.

Tako zapušča važno mesto v goriškem vodilnem življenju mož, ki je petnajst let deloval na tem področju, največ kot občinski odbornik, nato kot podžupan in končno kot župan. Dr. Poterzio bo ostal še nadalje v odboru kot občinski svetovavec.

Izpraznjeno mesto župana bo po vsej verjetnosti sprejel podžupan dr. Gallarotti, ki bo ostal na tem mestu do jeseni, ko bodo volitve.

Izjava

goriške Krščanske demokracije

V zvezi z odstopom župana dr. Poterzia so se razširile vesti, da je te dni prišlo na prefekturi do razgovorov, kako nastalo krizo rešiti. Tiskovni urad goriške Krščanske demokracije je zato dal izjavo, da bi tako ravnanje bilo vse prej kot demokratično. Imenovanje novega župana je stvar strank, ki sestavljajo večino v občinskem svetu. Te bodo potem, ko bodo zaključile svoje razgovore, javnosti tudi sporočile, kakšen je bil rezultat teh posvetovanj.

Dvakrat je zamahnila smrt v Števerjanu

Poleg veselih dogodkov imamo v Števerjanu tudi žalostne. Zapustila sta nas namreč v zadnjem času kar dva vaščana. Tako je prve dni januarja umrl Karel Vogrič. Učakal je 72 let. Bil je ljubljeneec vse vasi, nekak naš Krjavelj. Dobrosrčen, ki ni nikomur naredil žalega in so mu bila odprta vrata vseh vaških domov. Kamor je prišel, povsod so ga s kozarčkom pogostili in on jim je povrnil s svojim sončnim značajem.

Prejšnji teden pa je umrl še Klanjšček Franc z Valerišča. Mučila ga je zavrtna bolezen, ki ga je priklenila na posteljo že sredi poletja. Bil je tipičen briški kmotavc, ki je veliko žrtvoval in pregaral za svojo domaćijo. Vzgojil je dve hčeri in enega sina, ki so že vsi poročeni. Sin je trenutno podžupan.

Ob slovesu mu je zapel domači pevski zbor. Težko se je bilo poslavljati od takega moža, ki je dobro vedel, kakšna je prava pot, saj je mnogo zlobe izkusil sam na lastni koži. — Bil je vseskozi zvest naročnik našega lista.

Kosilo v šoli

V ponedeljek 13. januarja so začeli razdeljevati tudi po slovenskih šolah kosilo revnejšim dijakom. Na šoli v ulici Croce razdelijo vsak dan 15 obrokov, v ulici Randaccio 6, v Pevni 20, v Podgori 12 in v Štandrežu 17. V kratkem bodo začeli deliti kosilo tudi v Doberdolu in Jamljah, kjer pridejo v poštev skoro vsi slovenski otroci. V Sovodnjah in Rupih ne bodo delili šolskim otrokom kosila, ker nimajo odgovarjajoče opreme. Na teh dveh šolah

TRŽAŠKE NOVICE

SSL in nova večina v tržaški občini

V ponedeljek 20. januarja je dobila tržaška občina novo sredinsko-levičarsko upravo. V občinskem odboru so krščanski demokrati, ki imajo župana (ponovno je bil izvoljen dr. Franzil) in večino odborov, socialni demokrati in republikanci, ki imajo spet podžupana. Italijanska socialistična stranka nima odbornikov, pač pa podpira novi odbor. Baje so socialisti ostali izven odbora sporazumno, ker bi sicer moral stopiti vanj slovenski socialist g. Dušan Hreščak, ki je prej pripadal razpuščenim titovski Neodvisni socialistični zvezi. Vse sredinsko-levičarske stranke se torej strinjajo, da Slovenec ne more biti občinski odbornik v Trstu. Ker je dr. Pincherle izstopil iz PSI in ustanovil novo Italijansko socialistično stranko delavske enotnosti in Trstu, ima novi odbor le 30 svetovavcev od šestdesetih, kar pomeni, da nima absolutne večine, ki znaša 31. Pri ponedeljkovem glasovanju ga je rešil neodvisnež Tolloy.

Po ponovni izvolitvi je dal župan dr. Franzil obširno programsko izjavo, v kateri omenja tudi Slovence. Večina točk njegove izjave je pozitivna. Nekatere druge so s stališča slovenske manjšine potrebne pojasniti. To velja zlasti za mestni gradbeni načrt, za preureditev jurskih pravic, za nove gradbene parcele in zidanje ljudskih hiš, ki so sicer potrebne, toda zanje je treba najti primerni prostor, da se prepreči razlaševanje slovenske zemlje, ker se kaj rado skriva za omenjenimi načrti.

V nedeljo 2. februarja bo v Katoliškem domu v Gorici kulturni večer posvečen

KATOLIŠKEMU TISKU

Govoril bo dr. Matej Poštovan. Na programu je tudi igra enodejanka in pa srečolov. Začetek ob 16.30.

Ze danes pristočno vabljeni!

imajo popoldanski šolski pouk, kjer učenci pišejo naloge in se učijo za naslednji dan.

Kosilo kuhajo v posebni kuhinji in nato hrano razvažajo na vse šole. Za ta kosila revnejšim učencem je poskrbela Mednarodna pomoč (AI).

Smučarske tekme dijakov

Preteklo nedeljo so bile med Zbaničami in Trbižem smučarske tekme dijakov goriškega Skrbništva. Krasen sončen dan in dober sneg sta pripomogla, da so se tekmovalci veselo in navdušeno poganjali po progi in se borili za zmago. Tekem so se udeležili tudi dijaki slovenskih srednjih šol, ki so se dobro odrezali. V kategoriji »allievi« je odnesel prvo mesto Marjan Kranner (Nižja gimnazija); prav tako je bil prvi v kategoriji »ragazzi« Franc Mermolja, tretji pa Marko Kranner (oba iz Nižje gimnazije). Med dekleti je zasedla drugo mesto Maja Leban (Učiteljske). Tudi v teku sta se uvrstila na prva mesta slovenska dijaka Marjan Kranner in Marko Kranner. Prihodnjo nedeljo bodo smučarske dijaške tekme v Cortini, ki se jih bo udeležilo 10 dijakov goriškega Skrbništva. Med njimi bosta tudi Marjan Kranner in Maja Leban.

Druga pošiljka argentinskega mesa

Argentinsko zmrznjeno meso je našlo v Gorici ugodna tla. Ze je pošla prva pošiljka in te dni je prispela nova, večja in sicer 25 stotov. Prodajala se bo po isti ceni.

Najnižja temperatura v Gorici

V našem mestu smo v soboto 18. januarja zabeležili najnižjo temperaturo letošnje zime: 11 stopinj pod ničlo na goriškem letališču, v severnih predelih mesta in ob Soči pe celo 13 stopinj. Vipava in Soča sta deloma zamrzni. O hudem mrazu poročajo tudi iz Benečije, kjer so v Čedadu zabeležili 10 stopinj, v okolici do 15 stopinj in na bloku pri Stupici celo 20 stopinj pod ničlo. Vendar so ljudje bolj veseli tega ostrega mraza kot pa poledice prejšnjega tedna, ki je spravila v bolnico na desetine ljudi.

OBLJUBA DELA DOLG!

V smislu sklepa Sveta Skupne slovenske liste je dr. Simčič v svoji glasovalni izjavi poudaril, da v občinskem svetu brani slovenske pravice poleg koristi vsega prebivalstva ter omenil, da žal še vedno razlašajo slovensko zemljo in ne razpisujejo javnih mest z znanjem slovenščine. SSL nasprotuje slehernemu nacionalizmu, je zvesta italijanski republiki in se poteguje za mirno ter bratsko sožitje med tukajšnjimi Slovenci ter Italijani. Zahteva le spoštovanje svojih pravic, ki ji gredo. Dr. Simčič je pozdravil novo sredinsko-levičarsko upravo in izrekel zadovoljstvo, ker vsebuje njen sporazum načelno izjavo v korist manjšine. Je pa opozoril, da obljuba dela dolg. Občinski odbor, ki je pravkar odstopil, mu je kot zastopniku Skupne slovenske liste pri glasovanju o proračunu obljubil nekatere stvari, ki še niso bile izpolnjene. Za primer je navedel občinske izpostave v okolici s slovenskimi uradniki ter slovenski ortoški vrtec v središču mesta. Če bo novi občinski odbor izpolnil dano besedo in če bodo načelni izjavi vodstva štirih strank sledila dejanja, je izjavil dr. Simčič, je pripravljen z njim sodelovati. Glasovanja o novem odboru se je vzdržal.

Volitve v deželni svet

Politične organizacije se že živahno pripravljajo na predvolilno kampanjo. Govorijo se, da bodo volitve za izvolitev deželnega sveta na novo snujoče se furlansko-julijske dežele že aprila t.l.

Filmski režiser Clouzot se je spreobrnul

Henry Georges Clouzot velja za enega najbolj uglednih filmskih režiserjev. Njegovi filmi, kot »Plačilo strahu«, »Resnica«, »Krokar«, »Zakonita obramba« so mu prinesli svetovni sloves. Prav tako pa je bilo tudi splošno znano, da je izkoristil vsako priliko za smešenje svetih stvari. V tem oziru je užival, če je mogel vnesti kako svetoskrunstvo v svoje prizore. V filmu »Resnica« pripoveduje igravka Brigitte Bardot prav med poročnim obredom organistu svoje ljubezenske dogodivščine; v filmu »Manon« dva mlada človeka ljubimkata v spovednici, in v filmu »Krokar« si Micheline Francey in Pierre Fresnay govorita spolzke stvari prav pred oltarjem.

Začetek spreobrnjenja je treba iskati v tragični smrti njegove prve žene, ljubljene Vere, pred dobrima dvema letoma. Tedaj je spoznal, da mu njegova cenjena filozofa, eksistencialista Camus in Sartre, ne zadovoljita več duše in ga ne prepričata več o smislu življenja. Zatekel se je k branju Huxleya in Platona. Tudi zaman! Končno je spoznal, da ravno Kristusov nauk razloži, zakaj je na svetu zlo in bolečina in kako se ju da premagati. Odkril je, da vera ni nekaj samo abstraktnega, ampak da jo je treba živeti, če jo hočeš razumeti. Prišel je moliti.

»Danes vem,« je izjavil, »da sem postal neveren zato, ker sem bil ošaben, ker nisem hotel sprejeti verskih resnic. Toda prav to, da sem se ob vsaki priliki zatekel v vero, je najboljši dokaz, da do vere nisem postal brezbrizen. Nikdar se ne blati tega, v kar se ne veruje.«

Clouzot je vzel svoje spreobrnjenje zares in je trdno odločen, zvesto po veri živeti. V kraju Saint-de-Vence, kjer si je ustvaril nov dom z Agnezo, ki jo je pred

Pošta med preteklimi božičnimi prazniki

Tržaška poštna uprava je imela pretekle dni in predvsem za časa božičnih in novoletnih praznikov dokaj dela. Razdanih je bilo na Tržaškem kar 80 ton voščil in 140 ton razne druge pošte. Tržaška pošta je sprejela med drugim kar pet tisoč paketov in razposlala v svet 15 tisoč zavojev, kar ponovno dokazuje javnosti in svetu tržaško radodarnost.

P. Pavel na Montuzzi

V kapucinski samostan na Montuzzi je prišel p. Pavel, doma iz Kopra. P. Pavel spoveduje tudi po slovensko. Opozarjamo na to vernike, ki zahajajo na Montuzzo.

Prof. Černigoj razstavlja

Prof. Černigoj razstavlja te dni celo vrsto svojih novih del v tržaški mestni galeriji. Kdor je imel priliko videti vselega in vedno mladostnega slovenskega umetnika med njegovimi deli, je bil lahko res ponosen, da je tudi sam Slovenec. Vedeti moramo, da tržaška javnost vedno z zanimanjem pričakuje dela mojstra Černigoja, bodisi zaradi njegove prirojene originalne žilice, kakor tudi zaradi tega, ker nam predstavi vedno kaj novega, lepega in zanimivega.

nekaj tedni poročil, vestno hodi k sv. maši in prejema sv. zakramente. Trikrat na teden prihajajo k njemu otroci iz okolice, katerim doživeto bere iz sv. pisma. Pater Leclerc, jetniški kurat iz Fresnesa, je njegov duhovni voditelj. On mu je bil tudi kažipot na povratku v Cerkev.

Primer Clouzota priča, kako se zna Bog poslužiti udarcev kot je smrt, da zašlo dušo znova pritegne nase. Tudi Clouzot bo lahko vse življenje ponavljal: »Kar Bog stori, vse prav stori!«

LISTNICA UPRAVE

Ovitke za nedeljo katoliškega tiska, dne 2. februarja, lahko dobite na upravi KG.

NA UPRAVI LISTA je naprodaj šest avtomatičnih belih sveč, primernih za oltarje po župnih cerkvah. Dolžina sveč: 70 cm, premer 3 cm. Interesenti si sveče lahko ogledajo na upravi KG in tam dobijo nadaljnje informacije

DAROV!

Za Zavod sv. Družine: Antonija Lukežič 3.000, družbenica N. N. 2.000, gđc. Miklaž 3.000, gđc. Miklaž za harmonij 5.000, N. N. Udine 10.000, N. N. 1.000, N. N. v spomin na sv. Družino škaflo raznih dobrot: sira, riža, sladkorja, mortadele, špeha, pašte, piškotov, bombonov, N. N. 5.000, V. 5.000, N. N. 1.000 v spomin preč. g. Filipiča, Pavla Drašček 2.000 lir.

Vsem blagim dobrotnikom najprisrčnejši »Bog povrni«. Iz Zavoda sv. Družine se bo dvigal trajni klic hvaležne molitve in prošnje k sv. Družini za posebno varstvo in pomoč vsem njihovim družinam. Njihovim dragim pokojnim naj pa neskončno božje Usmiljenje pokaže svoj mili obraz.

Za Marijin dom v Rojanu: Družina Rutar 1.000, V. G. 1.000, Kravos-Vatta 5.000, Stor 3.500, Franc Vončina 3.000, St. 32.000, Edvard Trobec ob srebrni poroki 2.500, Marija Fabijan v spomin pok. Olge Fabijan 1.000, Frančiška Može 1.000, Regina Bandelj ob tretji obletnici mamine smrti 1.500, Bandelli 2.000, S. T. 5.000 lir — Bog plačaj!

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski L 20, osmrtnice L 30, več 7% davek na registrskem uradu.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Naznanjam žalostno vest, da je dne 14. januarja umrla moja žena

BRISČAK Ivana roj. Rebec

Rojena je bila 23. maja 1890 v Dutovljah. Iskreno se zahvaljujem č. duhovščini, nosilec, darovalcem cvetja in vsem, ki so mojo drago ženo spremili na pokopališče. Ohranili jo bomo vsi v lepem spominu kot zavedno in katoliško ženo.

Bog naj ji da večni pokoj!

Opčine, 21. januarja 1964

Mož VIKTOR

ZAHVALA

Za vse dokaze iskrenega sočutja ob smrti našega očeta

KLANJŠČEK FRANCA

se iskreno zahvaljujemo vsem. Posebno zahvalo smo dolžni č. g. župniku, pevske-mu zboru za žalostinke na domu, v cerkvi in na pokopališču, g. zdravniku, darovavcem vencev in cvetja ter vsem znancem in prijateljem, ki so našega draga pokojnika v tako velikem številu spremili na njegovi zadnji poti.

Števerjan, Gorica, 21. januarja 1964

Zena JOZEFA, sin STANISLAV, hčeri JOLANDA in MARIJA in ostali sorodniki

ZAHVALA

Medtem ko naznanjamo žalostno vest, da nas je v torek 21. t. m. zapustila naša draga mama, tašča in babica

ANA KOCJANČIČ roj. ŠVAB

se najlepše zahvaljujemo preč. g. župniku za opravljeno sv. mašo in pogrebne obrede, cerkvenemu moškemu zboru za petje ter vsem, ki so za blago pokojnico molili in jo spremili k večnemu počitku.

Zalujoči

mož MARTIN, hči ANICA in sin ALBIN z družinama

Sv. Križ, 21. januarja 1964